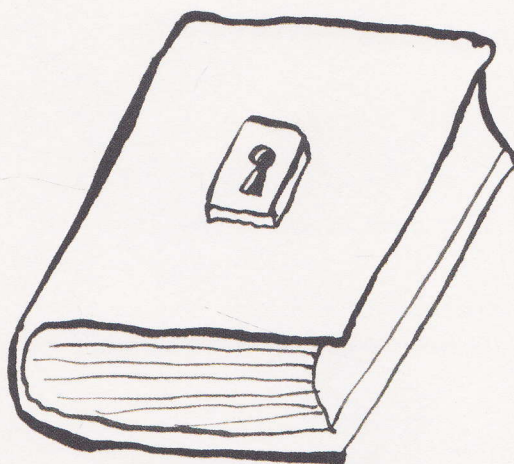

Copilul din carte

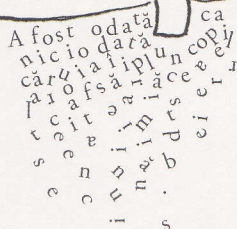

OLIVER JEFFERS
SAM WINSTON

Traducere din engleză de:
Domnica Drumea

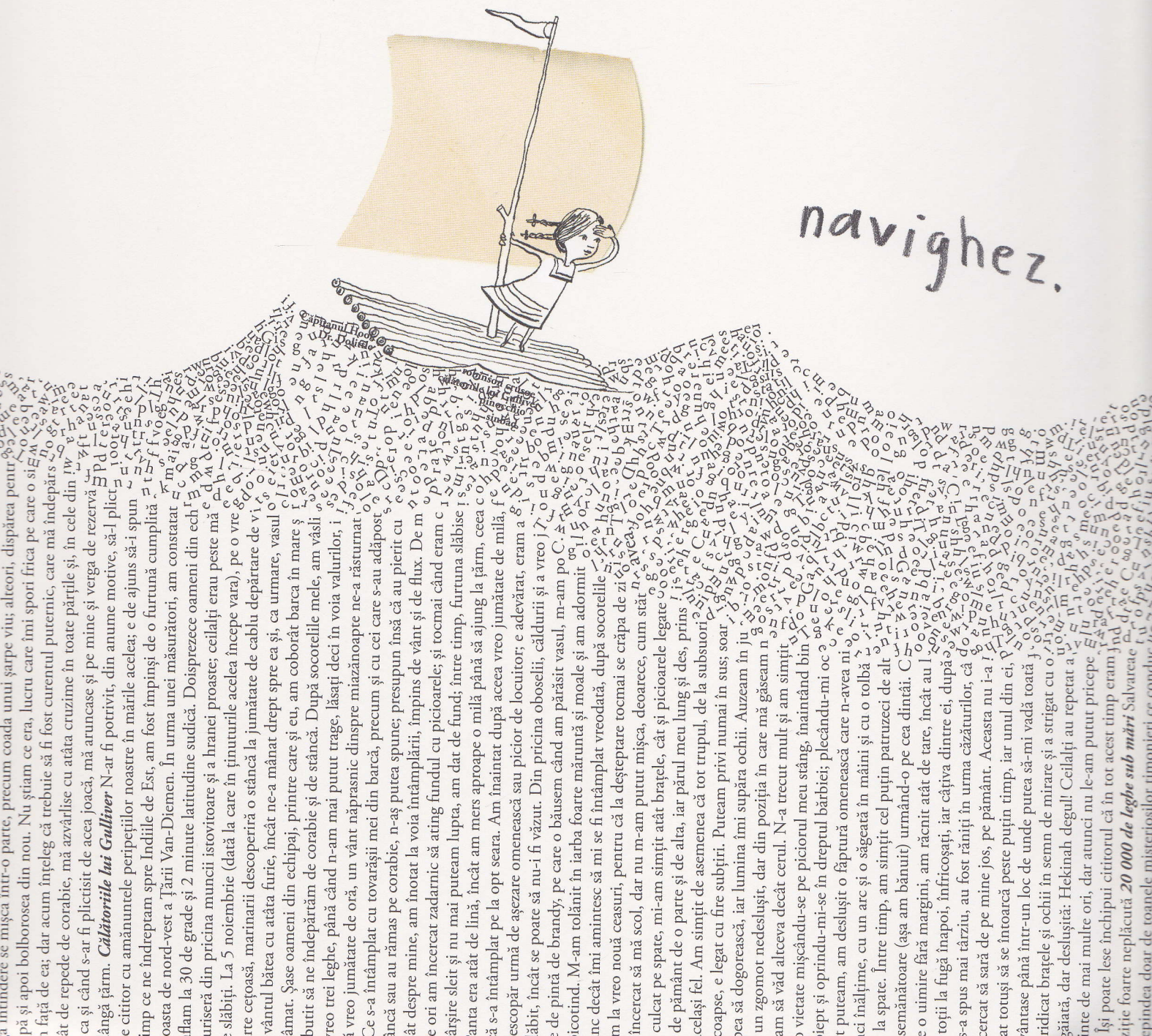
Sunt Copilul din CĂRȚI.

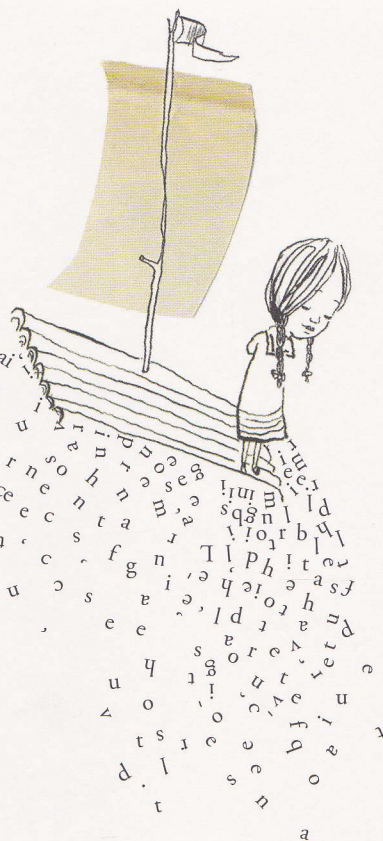

Si pe valurile IMAGINATIEI mele

asca, te masura ce navigau catre sud, vremea devenea tot mai caldă, Polinezia, Ci-Ci și crocodi
ut tot mai bucurăși. Alergau de-a lungul și de-a latul punții, rătăcind fericiți. Priveau peste parapet
are dintr-o înălțime de-a lungul și de-a latul punții, rătăcind fericiți. Priveau peste parapet
hilar atunci, cerul s-a înnegurat, iar vântul a început să se înfioare. Toată lumea s-a refugiat în cabine
u a se adăposti de ploaie. Cerul era brăzdat de fulgere și tunetele bubuiau împrejur. A început să toarn
ăleata. Valurile erau atât de mari, încât apa mătura puntea. **Robinson Crusoe** După ce am văslit, sau mai
is am fost duși de valuri aproximativ o leghe și jumătate, un talaz teribil, înalt cât un munte, se prăvăli
oul de altul, iar în minutul următor fuăm cu toții înghițiți de apă. Nu găsesc cuvinte prin care să
u la ce mă gândeam când mă duceam la fund. Cu toate că înotam foarte bine, nu mă puteam ridica
este valuri să-mi recapăt suflul și, într-un târziu, acestea mă aruncară la mare distanță, pe nisip, d
ape uscat. Eram însă pe jumătate mort din pricina apei pe care o înghițisem. Văzându-mă în vo
ape de pământ decât m-aș fi așteptat, m-am străduit să mă ridic în picioare și să-nțerc s-o ia în co
gă, mai înainte de a mă ajunge alt val. Dar am constatat îndată că mi-era peste puțină să re
căci, privind în urmă, am zărit marea care se ridica înălță și furioasă, ca un dușman feroce c
și-e cu neputință să te măsoare. Tot ce puteam face era să mă ridic deasupra apei și, înotând, c
ăstrez suflul pentru a mă înnoia apoi spre mal. Căutam să nu mă las târat de furia mării la s
rea talazurilor în larg. **Minunatele întâmplări ale lui Robinson Elvețianul** Deodată, deslu
prin vuetul valurilor un strigăt: „Pământul! Pământul!” Dar în aceeași clipă, corabia primi o
ă aș de cumplită, că ne rostogolirăm năuci dintr-un colț în altul al cabinei. Căpitanul, cu v
znădăduire, ne strigă: „Suntem pierduți! Aruncați luntrile în mare! Suntem pierduți!” Acest
îmi străpungea inima, mai ales că-i auzeam mereu pe copiii mei repetându-l, înnebuniți de s
Totuși, încercând să mă țin tare, le-am zis: „Curaj, copii! Nu suntem încă înecați! Pământul e
e și Dumnezeu nu ne lasă!” M-am dus să văd dacă era vreun chip de scăpare. M-am urcat pe a
șuvoaiele de ploaie și valurile furioase mă împiedicaseră multă vreme să stau în picioare; c
cu vai, am izbutit să mă prind de o bucată de lemn – rămășița unui catarg sfărâmat. Dar
zi? Marinarii părăsiseră corabia; bărcile încercate de lume erau departe pe mare; un sin
rinar mai rămăsese ca să taie frânghia care mai lega cea din urmă barcă de corabie. A
at ca un nebul, am strigat, am ținut, m-am rugat să ne ia și pe noi; totul în zadar. V
ea se pierdea în mugul furtunii și, fie că valurile care se ridicau cât dealurile împie
e și cei din bărci să vadă semnalele mele de disperare, fie că zvârcolirea mării îi oprea
toarcă spre corabie, i-am văzut pe toți mânâni c-o iuțală neînchipuită, iar eu am
ără nicio nădejde de scăpare. În grozvia clipei aceleia, ceva mă ușură: apa care u
deja o parte din vas nu se putea ridica decât până la o anume înălțime și astfel, c
mea, care se găsea într-o cameră din partea de sus, era deocamdată ferită de pr
Uitându-mă apoi cu griji spre miazăzi, am deslușit prin ploaie și ceață o coa
oarea îndepărtată, cu înfrățire destul de sălbatică. Ținta tuturor gândurilor me
uncii să ajung la coasta aceea. Îndurerat că eram părăsiți de tovarășii noștri de
ulburarea cât am putut mai bine când am intrat la ai mei în cabină: „Curaj
i, dragii mei, mai este nădejde de scăpare! În adevăr, corabia este oprită e loc
a nu se poate ridica până la noi și dacă mâine vântul și marea se vor liniști, c
gem la coasta care se vede în apropiere.” **Contele de Monte-Cristo** Văzu de
apului său o boltă întunecată, prevestind furtuna, pe sub care vântul mătur
nori grăbiți, descoperind, din când în când, un mic petic de cer azuriu, lu
e câte o stea. În fața lui se desfășura întinderea de apă ca smoala, care v
zi valuri începuseră să se învâlbureze ca înainte de furtună, în vreme ce, în
i, mai negru decât marea, mai negru decât cerul, se înălța, ca o fantomă am
are, castelul If, uriașul de granit, al cărui pinten sumbru părea un braț întins
și reținea prada. Pe cea mai înaltă stâncă zări un felinar conturând două u
se păru că aceste două umbre stăteau aplecate, cercetând neliștite fața mării
evăr, neobișnuții proprii trebuie să fi auzit strigătul pe care îl scosese în căder
s se scufundă, așadar, încă o dată și înotă destul de mult pe sub apă. Manevra
fuese, odinioară, familiară și atrăgea de obicei în jurul lui, în golful de la Ph
roși admiratori, care îl proclamaseră de multe ori cel mai abil înotător din Marsi
d reveni la suprafață, felinarul dispăruse. „Uneori, își zicea el atunci, în călătoriile
epărate, pe vremea când mai eram încă un om și când acest om, liber și puternic,
lorlăți comenzi care îi erau duse la îndeplinire. vedeam bolta acoperită de

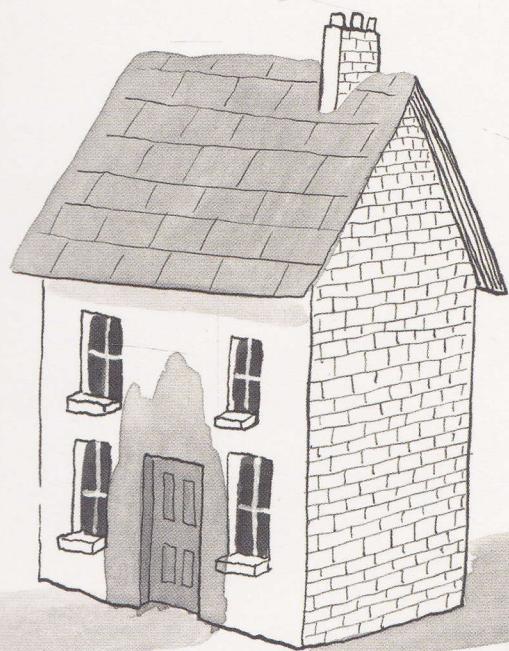
navighez.

vremea când mai
 vasul meu nu era
 ușor ca un fulg în mână
 cobora din cer ca un șarpe n
 se rostogoleau unii înaintea
 puternic, care mă îndepărtase
 bolborosea din nou. Nu știam
 atâr de repede de corabie, mă
 avarlase cu atâtea cruzime de ca
 când s-ar fi plictisit de ceașcă, și
 aruncase și pe mine și verga de rezervă
 lănga țărni. **Călătoriile lui Gulliver** La 5
 noiembrie (dară la care în finuturile acelea
 începe vara), pe o vreme foarte ceșoasă, mari
 narii descoperiră o stâncă la o jumătate de ca
 bli depărtare de vas, dar vântul bătea cu arăta f
 urie, încât s-a sfărâmat. Șase oameni din echipaj, prin
 te care și eu, am coborât barca în mare și am izbutit s
 a ne îndepărtăm de corabie și de stâncă. După socotelil
 tate de oră, un vânt năprasnic dinspre miazănoapte ne-a răst
 urtat barca. Ce s-a întâmplat cu tovarășii mei din barcă, prec
 și cu cei care s-au adăpostit pe stâncă sau au rămas pe corabie,
 at la voia întâmplării, împins de vânt și de flux. Cât despre mine
 și în ziua a șaptea, am dat de fund, între timp, furtuna cu de
 în nopți nedormite, nu mai puteam să țină cârma; și în loc să scăpăm cu viață.
 în Dunmezu, nu ne gândeam decât cum să scăpăm cu viață. Copii, am zis către băieții mei îngherați de groază, singura nădejde ne e în căteva locuri. Marinarii zdrol
 orocirea, nevasta mea își țese ochii; rosti, în genunchi, o rugăciune, apoi se liniști deodată. Toți, în dreptul degetului meu, a plecat cu o barcă să-l caute pe
 Mi se sfășia inima când mă gândeam că dintr-o clipă în alta s-ar putea să nu-i mai vad. Tată, în dreptul degetului meu, a plecat cu o barcă să-l caute pe
 ca barcă e în primejdie să se scufunde! "Unde este bărcuța?" "Acolo, în dreapta tată, care și-a pierdut fiul, a plecat cu o barcă să-l caute pe
 t. Pinocchio și-a apărut privirea într-ocol și apoi a scos un strigăt ascuțit, plângând: "Este tatăl meu! Este tatăl meu!" Ba
 o depărtare considerabilă. Geppetto părea că își recunoaște fiul, căci își dadu jos pălăria și o futură, și încerc
 i văzută-o. "Bietul om", au spus pescarii adunați la mal. Au rostit o rugăciune în șoapă și apoi au ridicat
 pe băieții sărind în mare de pe o stâncă strigând: "O să-mi salvez tatăl!" Pinocchio, în val uriaș s-a ridicat
 pe măsură ce pierdea timpul. Cât era ziuaică de lungă se făceau devenea tot mai caldă. Polu
 în cabine pentru a se adăposti de ploaie. Cerul era br
 cămă la fund. Cu toate că înarmam f
 jumătate mort din pricina ap
 măsori. Tot ce r
 că, că

Am STRĂBĂTUT
o Mare de cuvinte

Ca să te întreb
dacă vrei să mă ÎNSOȚEȘTI.